

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

Onze Pa was 'n éérm boerke, hij hoi vruuger mэр drie koeikes en 5 hectare aoige grond. Het is vur onze pa en ons moeder hil moeilijk geweest um de kop boven wotter te hauwen es gé bedenkt dé ze twaalf kénder hebben groot gebrocht en dé hun boerderij twi kirre tot de grond toe is afgebrand.

Harrie van Limpt tijdens het kaarten, een van zijn geliefde bezigheden. December 2002.

Vader Kiske Pee en moeder Pietje van Kemenade, omstreeks 1950. Hun boerderij in de Voort en later ook hun boerderij in 't Heike zijn tot de grond toe afgebrand toen ze nog 'in de kinderen zaten'.

Aan het woord is 75-jarige Harrie van Limpt, nummer elf van de twaalf kinderen van Kiske Pee en Pietje van Kemenade.

Pee en Peestértjes

In Reusel kennen ze ons het beste als Pee of *Peestértjes*. Hoe we aan die bijnamen zijn gekomen en of onze opa ook al zo genoemd werd weet ik niet.

Onze pa en ons moeder zijn na hun trouwen eerst gaan boeren in de Voort. Daar zijn ook hun eerste 5 *Peestértjes* geboren. Het moet voor hen heel moeilijk geweest zijn toen op een dag de boerderij in de Voort in lichterlaaie stond en er niets van over bleef. Tijdelijk zijn ze, met hun 5 kinderen, gaan wonen in het bakhuis, van een boerderij in de Zeegstraat, die later nog van Girt Sanders en Piet Luijten is geweest. Na een jaar zijn ze verhuisd naar een boerderij in de Groenstraat, het tegenwoordige Heike. Deze boerderij hadden ze gekocht van Jan Teut (Paridaans). Het is mijn geboortehuis.

Boerderij in de Groenstraat

De boerderij in de Groenstraat was een heel oud boerderijke met een strooien dak. In de keuken stond een platte-buiskachel en er was een bedstee in gemaakt waarin onze pa en ons moeder sliepen. Er was ook nog een bakoven in gemetseld die gestookt werd met *mutserd*. Hierin werd het brood gebakken. Pas als de vloer van de oven witgloeiend gestookt was, mocht nadat de as opzij was geschoven, het brooddeeg erin. De ruimte onder de oven noemden we het spinnenkot. Hier lagen de *erpel* opgeslagen. In de kamer was ook nog een bedstee waarin onze Kees en onze Jan sliepen. Verder stonden er nog 3 tweepersoonsbedden. Hierin sliepen ons Sjaan en ons Tonia, onze Wout en ik en ook nog onze Péér en onze Frans. Op de opkamer boven de kelder sliepen ons To en ons Lies. Ons Drieka en ons Miet waren toen dienstmeid en al het huis uit.

Het twaalf kinderen tellende gezin van Kiske Pee en Pietje van Kemenade tijdens hun zilveren huwelijksfeest op 21 april 1936. Achterste rij v.l.n.r Frans, Lies, To, Jan, Kees, Miet, Drieka en Jaan. Voor v.l.n.r. Harrie vader Kees, Tonia, moeder Pietje, Wout en Péér.

In de kamer van de boerderij hing een grote foto van opa van Limpt. Deze foto was zo opgehangen dat het leek of opa ons overal in de gaten hield of we nu in de kamer of in de keuken stonden.

Onze burens aan de Groenstraat waren aan een kant Cope Frenske (van de Laar) en ander kant, richting Postel Thijs en Sjoke Bel. Tegenover ons woonden Snippe Jan (Vosters) en Snippe Nol (Vosters).

Kindertijd

Naar school ging ik dikwijls met Péér van de Ekster (van de Borne), Sammie en Boerke Snip (Vosters) en Dré Tielemans. Bij droog weer liepen we vanuit de Lensheuvel, binnendoor naar school. Het pédje waar we door gingen, begon in de Lensheuvel, bij het huis van Jaoneke van Dinter en zijn vrouw Leneke. Daarna ging het verder achter de tuin van de nonnen door en kwam uit bij de speelplaats van de jongensschool. Onderweg ben ik wel is een keer in de *vist* (gracht) van het huis van juffrouw Mina (Willekens) terecht gekomen. Dit gebeurde toen ik Trees van Roymannen Sjef (Van Gompel) hielp toen ze door het ijs was gezakt. Op school kon ik het water nog uit mijn klompen gieten, lacht Harrie.

Na schooltijd werden we altijd door een frater tot aan de winkel van d'n Hop (van Hoppe), vooraan in de Lensheuvel gebracht. Als de frater uit het zicht verdwenen was hadden we daar wel eens een knokpartijtje met de jongens van d'n Hoek of die van de Voort.

Harrie van Limpt tijdens zijn plechtige communie omstreeks 1939. Hij poseert hier bij Giele van de Voort in de Kruisstraat.

*Het gouden
bruidspaar Kiske
Pee en Pietje van
Kemenade temidden
van hun kinderen,
kleinkinderen,
familie en kennissen
op 21 april 1961.
Achter de voorste
bruidjes herkennen
we, links van
bruidegom Kiske
Pee, frater Frans
oom. Het feest was
in café 't Centrum.*

Jonge jaren

Tussen de boerderij van Snippe Nol en onze boerderij, stond als het wat langer geregend had, veel water en was het er heel modderig. Bakker van Ginkel uit Bladel, die een van de eersten was die een wagen had die nog met een zwengel aangeslingerd moest worden, reed daar dikwijls in vast. Hij vroeg dan aan

onze Pa of hij zijn wagen met het paard uit de prut wilde trekken. Als het gelukt was stak bakker van Ginkel zelf een grote sigaar op en onze pa was bedankt voor de moeite. Nog goed weet ik dat onze Wout een klap had opgelopen van de hoeven van ons paard. Het gebeurde toen we het paard hadden laten schrikken tijdens het *brembeesie* plukken bij de wei die in de buurt van onze boerderij lag. Onze Wout liep daarbij een zware hersenschudding op en een bloedende wond aan zijn hoofd.

Met ons *hunneke*, een *fokske*, ging ik met mijn broers Wout, Péér en Frans wel eens de *máást* in om daar te gaan stropen. We lieten ons *fokske* daar achter de konijntjes aan jagen. Dit ging zo goed dat we wel eens met een of meer konijntjes thuis kwamen en thuis dan weer vers vlees in de pan hadden. Ons jachtterrein waren de Pilsse Bergen en de *máást* langs de Goordijk richting Achterste Heikant. Ook eekhoorns vangen en *veugeltjes uithaolen* waren geliefde bezigheden van ons.

Een enkele keer brachten we wel eens een bezoek aan frater Frans oom, een broer van onze pa. Daar gingen we graag naar toe omdat we er altijd gastvrij onthaald werden. Voordat frater Frans oom geroepen werd werden we naar een ontvangstkamertje gebracht waar we direct te drinken en wat lekkers aangeboden kregen. Ook had onze pa

*De kameraden Kees
van Snippe Lowie
(Vosters) en Harrie
Pee omstreeks 1939.
Ze lopen hier bij de
tuin van het fraters-
klooster aan de
Wilhelminalaan.*

nog twee zusjes die non waren in Zijtaard en in Veghel. Naar deze tante nonnekes gingen we nooit omdat die meer voor *d'n heb* waren. Omdat onze pa en ons moeder al *krom moesten liggen*, om met hun grote gezin het hoofd boven water te kunnen houden, konden we daar niets gaan doen. We hadden immers toch niks om weg te geven, vertelt Harrie.

Oorlog

Het eerste wat ik van het begin van de oorlog herinner waren de grote aantallen Duitse gevechtswagens die naar de grens reden. We kwamen op dat moment juist uit de kerk. Van het ene in het andere moment kwamen we in de oorlog terecht en stonden oog in oog met de Duitse bezetter. Op die zondagmorgen van mei 1940 wisten we niet hoe vlug we via het *pédje*, achter de tuin van de nonnen door, in onze boerderij aan de Groenstraat moesten komen.

Nog zie ik de grote groep Duitse soldaten staan op het erf van Snippe Jan. Ze waren helemaal te voet van Venlo naar Reusel gelopen en waren bezig met het verzorgen van hun voeten. Een aantal van hen hadden grote blaren en sommige hadden het bloed in de schoenen staan. Het maakte allemaal een grote indruk op mij en bij ons thuis vroegen

ze zich bezorgd af hoe dit allemaal af zou lopen. De dag daarop vertrokken de Duitsers weer richting Arendonk. Een aantal van hen liep kreupel omdat ze kapotte voeten hadden.

In 1941, ik was juist veertien jaar geworden ben ik gaan werken bij de gemeente Reusel. Ze hadden *klein mennekes* nodig om met de gemeentewerkers dennenboompjes te gaan planten in de Peel. Het was plantgoed dat later voor bosaanplant gebruikt moest kunnen worden. In ieder plantgat moest ik twee planten zetten.

Enkele maanden later ben ik bij Kiske Schrijn (Gijsbers) gaan werken. Hier moest ik, als jonge jongen, poetswerk doen en tabak snijden om het te kunnen laten drogen in de droogkamer. Later toen er geen tabak meer was werd ik daar *buntbessembinder*. De gemeentewerkers voerden het bunt (pijpenstrootje) aan waarvan de wortels voor de bezems gebruikt werden. Deze wortels staken wij in plankjes waarin gaten geboord waren. In de *buntwortels* werd een knoop gelegd zodat ze niet meer uit de plankjes konden. Op deze knopen werd een afwerklat geslagen en de bezem was klaar. Bij timmerman Dries Wigman werden de plankjes gemaakt. Daar heb ik toentertijd ook nog gaten in de bezemplanken geboord.

In die tijd moest onze Jan voor de Duitsers in Duitsland gaan werken. Na zijn eerste verlof ging hij niet terug en dook in Reusel onder.

Péér van de Ekster (van de Borne), Boerke Snip (Gerrit Vosters) en Harrie Pee zijn 'gepaord' bij hun plechtige communie, omstreeks 1939.

Het gouden paar Kiske Pee en Pietje van Kemenade op 21 april 1961. Moeder Pietje ging, toen haar zonen Harrie en Wout in Indië waren, elke zondag naar 2 missen. De extra mis was voor Harrie en Wout omdat die in Indië niet naar de mis konden.

Drie stellen 'mee Peekes'!

V.l.n.r. Bet van de Gelderse (Jansen) en haar man Kees Pee, To Pee en haar man Klaas Teut (Paridaans) en Lies Pee en haar man Hendrik van de Gelderse, omstreeks 1945.

De Duitsers wilden hem op een dag bij ons thuis komen ophalen. Onze Jan woonde niet meer bij ons. Hij was inmiddels getrouwd met Nel Keel (van Herk) en woonde met haar in de Lensheuvel. De Duitsers dwongen onze pa en ik meen ook onze Péér mee te gaan om hem bij hem thuis op te gaan halen. Ik heb nog geprobeerd onze Jan te waarschuwen maar ik kwam te laat omdat ik te voet over een pas geploegd land moest. Onze Jan is vastgezet in het politiebureau te Eindhoven. Wel mochten onze pa en ons moeder van hem nog even afscheid nemen in Eindhoven. Op het politiebureau aangekomen troffen ze hem daar in de boeien geslagen aan. Het was voor onze pa en ons moeder een heel grote klap en heel moeilijk om zo van hem afscheid te moeten nemen, vertelt Harrie bedrukt.

Bevrijding

Eind september 1944, op een vrijdag, moesten we van de Duitsers plotseling onze boerderij verlaten. Ze wilden het kruispunt bij onze boerderij verdedigen omdat ze het vermoeden hadden dat de Engelsen vanuit Postel zouden aanvallen. Vlug hebben we nog de belangrijke spullen uit de boerderij gehaald en ondergebracht bij Snippe Jan en ook bij Tinus Bel op d'n Heikant. We dachten dat ze daar veiliger stonden omdat op die boerderijen pannen lagen. Overhaast betrokken we naar de boerderij van Henk van de Gelderse (Jansen) op d'n Voorste Heikant. Eerst zijn we in de stal getrokken. Later hebben we daar een schuilkelder gegraven waar we in gegaan zijn toen het schieten begon.

Jo Heesters en Harrie van Limpt weer samen in mei 1950. Ze hadden elkaar meer dan 2 jaar niet gezien doordat Harrie de belangen van het vaderland in Indië moest verdedigen.

Met de Duitsers moest ik bij Jan Kuijpers in de Sleutel voor hen loopgraven en schuttersputten gaan graven. De meeste soldaten daar waren geen Duitsers maar vermoedelijk Vlaamse SS'ers.

Bij de Henk van de Gelderse werd het te gevaarlijk. Ook daar moesten we weg en zijn we gevlucht naar Gerard Laarakker. Onze boerderij is in die dagen afgebrand en totaal verwoest. Achteraf hebben we gehoord dat dit gebeurde toen Engelse soldaten petroleumkachels aan het stoken waren in de schuur. Enkele slierten stro die van de *schelft* naar beneden staken vatten vlam en de boerderij stond in de kortste keren in lichterlaaie. De Engelsen konden op het laatste moment nog een gevechtswagen met munitie erin uit de schuur halen anders was de ramp nog groter geweest. Voor de tweede keer in hun leven maakten onze pa en ons moeder het mee dat hun boerderij door brand verwoest werd. Bovendien gebeurde hetzelfde met de boerderijen van Snippe Jan en van Tinus Bel zodat ze hun daarin ondergebrachte spullen ook nog kwijt waren. Het was de dag dat de toren van de Reuselse kerk afgeschoten werd en er overal in Reusel mensen in schuil-

kelders zaten terwijl hun huizen en boerderijen schade opliepen of zelfs totaal vernietigd werden.

In de Groenstraat, in de buurt van onze afgebrande boerderij waren op veel plaatsen mijnen gelegd. De gevechten daar, tussen de Duitsers en Engelsen, hebben enkele dagen geduurd. De Engelsen zijn ook nog een keer door de Duitsers teruggeslagen.

Bange momenten beleefden we toen de Duitsers paarden, fietsen en zelfs kinderwagens nodig hadden voor hun terugtocht. Terwijl er Duitsers in omliggende weilanden paarden aan het vangen waren, werden we met zijn allen bij Gerard Laarakker tegen een muur gezet en bewaakt door Duitsers met mitrailleurs. Waarom ze dat deden wisten we niet. Misschien waren ze wel helemaal over de *rooie*. Ook staken ze nog even de schuur van Laarakker in brand die verderop op de hei stond.

Zowat alle mensen van de Voorste Heikant zaten in die dagen bij de familie Laarakker. Het was daar een grote familie geworden en de eensgezindheid onder elkaar was groot. Iedereen hielp elkaar en de familie Laarakker zorgde dat we genoeg te eten hadden.

Behalve de kleren die we aan hadden, hadden we bij de bevrijding bijna niets meer. De zorgen van onze pa en ons moeder moeten enorm geweest zijn met hun boerderij die in de as lag, onze Jan die naar Duitsland was gevoerd en ons grote gezin dat zonder huis en haard kwam te zitten. Gelukkig konden we tijdelijk gaan wonen bij Boeren Kees (Jansen) in de Sleutelstaat.

Nederlands Indië

Het werk bij Kiske Schrijn was aan strenge regels gebonden. We moesten daar zelfs vragen om te gaan *plassen*. Daarom ben ik al vrij snel gaan werken bij Willem II. Hier mocht ik het vak van sigarenmaker leren. Eerst waren dat kleine sigaartjes die we sigaretten noemden. Later mocht ik ook grote sigaren maken.

Op 2 juli 1947 moest ik in militaire dienst bij het 5^e bataljon, 11de regiment infanterie, gelegerd te Roermond. De meeste soldaten daar waren Brabanders en Limburgers. Na een aantal weken, toen we geleerd hadden hoe we officieren moesten groeten, mochten we voor de eerste keer een weekend naar huis.

Bij ons thuis kwamen toentertijd Miet en Thea van Drieka Heesters uit de Peel over de vloer die met onze Frans en onze Wout *vreejen*. Af en toe kwam ook hun zusje Jo met hen mee waar ik goed mee op kon schieten. De zondag voor Reusel kermis 1947 was Jo opgenomen in het ziekenhuis

Dienstplichtig militair Harrie van Limpt voor zijn vertrek naar Nederlands Indië. Hij staat hier op het erf van de vroegere boerderij, die in de oorlog afgebrand is. Het 'hunneke' zit al weer klaar om naar de bossen te gaan om daar met hem te gaan stropen. Op de achtergrond zien we ondermeer de slijpsteen, de mutserdmijt en een paraplu van de boerderij.

Gereed voor vertrek naar Indië, in februari 1948. De trap is van de vrachtboot 'de Volendam'. Op de trap v.l.n.r. Nelis Vissers uit Netersel, Jan van Kiske Wouters en Harrie van Limpt. Deze boot bracht hun in 1948 naar Indië.

Harrie van Limpt tussen twee inlandse jongetjes. Sumatra 1948.

wegens een blindedarmoperatie. Daar ben ik haar vanuit Roermond op gaan zoeken. Dit bezoek was het begin van onze verkering met als gevolg dat we elkaar al meer dan 55 jaar kennen.

Tijdens mijn diensttijd te Roermond kregen we twee keer in de maand vrij reizen. Ons traktement in dienst was slechts 75 cent per dag. Dit was niet genoeg om elke week naar huis te kunnen reizen. Om wat bij te verdienen knoopte ik in mijn vrije tijd achthoekige kleedjes in elkaar met bloempjes erop. De verkoop van die kleedjes bracht juist genoeg geld op om elke week naar huis te kunnen gaan.

Heel onze lichterling was bestemd om de belangen van het Vaderland in Nederlands Indië te gaan verdedigen. In februari 1948 vertrokken we, met vrachtboot 'de Volendam', met 2400 soldaten en 300 man bemanning aan boord naar Indië. Op de boot was weinig luxe voor een reis die 26 dagen zou gaan duren. De eersten die naar bed gingen hadden nog een hangmat, de anderen moesten maar zien waar ze sliepen. Dat kon bijvoorbeeld op de grond, op een tafel of op een kist. Op de boot zaten ook nog Jan van Kiske Wouters en Nelis Visser uit Netersel.

We kwamen op Sumatra aan in de buurt van de plaats Medan. Omdat 'de Volendam' te groot was zijn we met landingsboten aan land gebracht. Goed herinner ik me de

enorme hitte nog toen we aan land gingen. Vandaar vertrokken we naar Dolok Oeloe, een kampong op Sumatra. Daar moesten we een paar keer per week, enkele uren patrouille lopen. Hier zijn we nog niet betrokken geweest bij schermutselingen. Een keer maar, hebben we daar geschoten op vermeende vijanden. Het bleken achteraf echter wilde zwijnen te zijn.

In Indië werd voor ons de was gedaan door baboes (vrouwen). Door koelies (mannen), werd voor ons gekookt. Natuurlijk hielpen we daarbij zelf ook een handje, daar hadden we meestal tijd genoeg voor.

Tijdens een vijfdaagse patrouille van de politionele actie veranderde alles voor ons. We moesten veel meenemen en gebruikten om alles te kunnen dragen kleine wendbare paardjes. Regelmatig werden we beschoten en betrokken in vuurgevechten. Nooit zal ik vergeten dat op 1 september 1949 onze sergeant majoor Hans Hoefs uit Uden te Bohonk op Sumatra werd doodgeschoten. We waren op dat moment met 20 man op patrouille. Toen het fatale schot viel stond Hoefs naast mij. Hij was vrijwel direct dood.

Het graf van sergeant majoor Hans Hoefs. Hij stierf aan de zijde van Harrie van Limpt te Bohonk-Sumatra op 1 september 1949.

Het was een heel grote klap voor ons. We hadden veel met Hoefs op. Op de buitenpost klopte hij evenveel wacht als wij terwijl hij dat helemaal niet verplicht was te doen. Vastgesjord op twee boomstammen, hebben we hem vier uur lang gesjouwd naar de plaats vanwaar hij verder naar Medan vervoerd kon worden. In Medan is hij, door ons met militaire eer begraven. Van onze compagnie zijn in totaal vier militairen gesneuveld.

Elke week schreef ik een brief naar ons Jo en ook één naar huis. Op moeilijke en eenzame momenten heb ik toentertijd vanuit het verre Indië dikwijls aan Reusel en aan thuis gedacht. Ook heb ik daar gebeden dat ik behouden thuis zou komen, vertelt Harrie gemeend.

Leuke herinneringen heb ik aan het lezen van 'de Brug' een boekje dat maandelijks ontvangen werd van het Reuselse Thuisfront. Ook niet Reuselse soldaten hadden grote belangstelling voor het boekje. Het ging daar dan ook grif van hand tot hand.

In mei 1950 zijn we naar huis vertrokken. In Nederland aangekomen is bij mij en vele anderen de vaderlandsliefde op een laag pitje komen te staan. Steeds duidelijker werd het dat we ons leven hadden geriskeerd voor het kapitaal in plaats van het Vaderland. We hadden al gezien hoe de Nederlandse kapitalisten, zoals de eigenaren van rubberplantages, daar huishielden. Ze sloegen het inlands personeel met een stok en joegen ze op om op tijd hun producten te kunnen afleveren. Helemaal kwaad werden we als we te horen kregen dat diezelfde lui nog liever hadden dat er een Nederlandse soldaat sneuvelde dan dat er een boom van hun plantage vernield werd. In Nederland bleek dat we voor ons verblijf in Indië slechts 10 gulden per maand ontvingen. In totaal kreeg ik 270 gulden, voor 27 maanden dienst. Het was nog niet genoeg om een pak en een overjas te kopen, roept Harrie verontwaardigd.

De ontvangst bij ons thuis in Reusel was geweldig. Er was een grote versierde boog met 'welkom thuis' voor de deur van mijn ouderlijk huis opgesteld. Ons Jo en heel de familie stond op me te wachten. Onze Wout die op Java soldaat was geweest zag ik daar weer voor het eerst. Vooral het weerzien van ons moeder zal ik nooit meer vergeten, vertelt Harrie met onderdrukte emotie.

Trouwen en aan de slag

Bij Willem II heb ik het werk weer opgevat. Ruim 20 jaar heb ik daar gewerkt. De laatste jaren aan een zogenaamde compleet-machine.

Het gelukkige bruidspaar Harrie van Limpt en Jo Heesters tijdens hun trouwdag op 9 mei 1953. Voor de trouwmis ging het hele gezelschap te voet vanuit de Peel naar de kerk.

Verwonderd kijken de 'spruiten' van Harrie en Jo van Limpt naar de fotograaf.

V.l.n.r. Peter, Nel, Kees, Toon. Op de voorgrond hun zusje Riek, in 1959.

Het gezin van Harrie en Jo van Limpt poserend in de huiskamer van hun huis in de Beukenlaan. V.l.n.r. vader Harrie, Jan (op schoot), Kees, oma Heesters, Nel, Trees, Peter, moeder Jo, Riek en Toon, omstreeks 1968.

Nadien heb ik ook nog gewerkt bij VDS in Reusel en bij Picus te Eindhoven. Veel dank ben ik verschuldigd aan Gustje Schuim (Royackers). Gustje heeft mij aan werk geholpen in zijn bedrijf, toen ik in de bijstand dreigde te geraken. Hij heeft mij heel goed behandeld en dank zei hem, heb ik de tijd tot aan mijn pensioen zonder financiële schade kunnen overbruggen.

In mei 1953 zijn ons Jo en ik getrouwd. Het trouwfeest is gevierd bij haar thuis in de Peel. De kamer van de boerderij in de Peel werd leeg geruimd. Van Peter van de Borne werden tafels en stoelen gehuurd en Miet van Toemeskes Piet (Sanders) heeft het diner verzorgd. Op onze trouwdag zijn we met het hele gezelschap te voet vanuit de Peel naar de kerk gegaan. We hebben eerst bij Harrie van Driekskes Peerke (van de Borne) in de Peel gewoond. Onze meubels daar waren een slaapkamer, een tafel met stoelen en een door timmerman Jan van Loukes (Goudsmits) gemaakt nieuw kastje. We hadden samen maar een fiets. Het was allemaal niet veel maar we waren er best tevreden mee. Vijf maanden later zijn we verhuisd naar Toon van den Dikke (van de Voort) in de Kruisstraat. Hier zijn onze Peter en ons Nel geboren. In 1956 hebben we een nieuwbouwhuis betrokken in de Beukenaan waar we nu nog steeds wonen. In de Beukenlaan zijn onze Kees, Toon, Riek, Trees, Jan, en Thijs geboren waarna ons achttal compleet was. Inmiddels hebben we 19 kleinkinderen en 2 achterkleinkinderen waar we heel trots op zijn. Zondags is het bij ons *volle bak*. Samen met ons Jo leg ik dikwijls een kaartje, gaan we oppassen bij de kinderen of gaan een

De zusjes Riek, Nel en Trees tonen hier trots hun jongste broertje Thijs. Zomer 1969.

Harrie en Jo van Limpt temidden van hun grote schare kinderen, kleinkinderen en aangetrouwden tijdens hun 40-jarig bruiloftsfeest op 12 mei 1993.

stukje wandelen. Onze favoriete wandeling is die van het 'Schelpenpad' bij de Mierdse Staat.

Daarom stellen we met recht vast dat Harrie van Kiske Pee een echte Reusenaar genoemd mag worden.

Slot

Samen met Jo heeft Harrie de zorg gehad voor een groot gezin. Op 9 mei 2003 hopen ze samen hun gouden huwelijk te kunnen vieren. Trots vertellen ze over hun kleinkinderen en inmiddels 2 achterkleinkinderen.

Harrie heeft zich belangeloos ingezet om mensen te helpen die het financieel moeilijk hadden. Vanaf de eerste zondag na zijn thuiskomst uit Indië was hij actief bij kermisacties ten behoeven van de TBC bestrijding, de latere Onderlinge Hulp en voor de Herwonnen Levenskracht. Van het Reuselse comité is Harrie vijf jaar secretaris geweest. Gedurende 49 jaar heeft Harrie allerlei klusjes ten bate van deze goede doelen opgeknapt, zoals aan de deur lotjes verkopen en de prijzen voor de kermisactie inkopen. Stellig vertelt hij dat Jo altijd achter deze activiteiten heeft gestaan en dat dit werk zonder haar niet mogelijk was geweest.

De twee achterkleinkinderen Jarny en Luca van Hees, in 2002. Ze zijn de trots van Harrie en Jo van Limpt.